

Uitblinken moet makkelijker worden

Omdat het onderwijs onvoldoende uitdagend was, zocht Simone Eringfeld zelf naar verbreding. Ze werd hierin stevast tegengewerkt door 'het systeem' en weggezet als 'te ambitieus'. Een pleidooi voor onderwijs op maat.

Deze zomer behaalde ik drie universitaire bachelors binnen drie jaar. Tweemaal studeerde ik cum laude af aan de Universiteit van Amsterdam in filosofie en literatuurwetenschap. Daarnaast behaalde ik op afstand mijn graad in internationale betrekkingen aan de Universiteit van London, waar ik twee keer de 'Wereld top presteerder'-prijs ontving. Mijn studies rondde ik af op uitwisseling in New York. Momenteel doe ik een master in onderwijskunde aan de Universiteit van Cambridge. Mijn weg naar academisch succes als hoog getalenteerde student was echter niet vanzelfsprekend. Integendeel, ik vond het gymnasium mateloos saai, voelde me gedeprimeerd en verwaarloosde mijn schoolwerk. Dat veranderde pas toen ik op vijftienjarige leeftijd vakken ging volgen aan de Universiteit van Tilburg. Ik mocht hierdoor lessen missen op school en dat beviel goed, want thuis werkte ik veel sneller. Het gebrek aan verbredingsmogelijkheden op school ontkiemde al snel de jonge ondernemer in mij, denkend: Als school me niet kan uitdagen, dan doe ik het wel zelf. Zo organiseerde ik op zestienjarige leeftijd een taalreis naar Spanje en richtte ik een internationaal talencafé op in Breda. Ook startte ik mijn eigen muziekpraktijk voor kinderen. Maar hoe meer initiatief ik toonde, hoe minder school gewillig was om mij die vrijheid te geven. Zo werd mijn moeder op ouderavonden verteld dat ik 'te ambitieus' was. Mijn coördinator vertikte

het om het goedkeuringsbriefje voor mijn taal cursus te ondertekenen, totdat de directeur ingreep. Bijna dagelijks werd ik wegens afwezigheid opgeroepen door het nablijfkwartier, ook al haalde ik negens. Dat was frustrerend: nablijven zag ik als nutteloze tijdverspilling. Toen ik na een paar tussenjaren aan de universiteit startte, wilde ik een herhaling van dit drama voorkomen. Dus schreef ik me in voor drie studies tegelijk. De grootste uitdaging bleek echter niet mijn zelfopgelegde werkdruk, maar de rigide aard van ons onderwijssysteem. Opnieuw had ik vaak overlappende roosters of simpelweg geen tijd om naar de les te gaan, maar dreigden leraren me te laten zakken als ik niet aanwezig was. Waarschijnlijk was ik ook niet geliefd bij de examencommissie, gezien de vele verzoeken die ik bij hen indiende om derdejaars vakken eerder te doen of vrijstel-

Getalenteerde sporters krijgen een coach, terwijl de ontwikkeling van getalenteerde denkers aan het toeval overgelaten wordt

lingen te krijgen voor vakken die ik anders driedubbel zou doen. Administratief gezien was mijn onderneming een hels karwei en het bestuur beantwoordde mijn ambities veelal met onverschilligheid. Ik voelde me onwelkom en beschouwd als last. Ik had nooit drie studies kunnen afronden als ik me bij deze systematische beperkingen had neergelegd. Om te excelleren op mijn hoogste kunnen, moest ik continu vechten tegen een vastgeroeste bureaucratie. Getalenteerde studenten worden vaak vergeten, omdat er wordt gedacht dat zij zichzelf wel redden. Maar in werkelijkheid kan hoogbegaafdheid evenzeer een hinder zijn als een gift. Net als studenten met een leerprobleem, hebben juist ook studenten met leertalent baat bij onderwijs op maat. Dit kan het cruciale verschil betekenen tussen een uitblinkende student en een ongelukkige drop-out.

AANMOEDIGING

In Cambridge studeer ik nu onderwijskunde, omdat ik, gedreven door mijn persoonlijke strijd, op zoek ben naar maatschappelijke verbetering. Dit semester schrijven we essays rondom de vraag wat 'rechtvaardig' onderwijs is. Naar mijn mening ligt er in Nederland nog te veel nadruk op gelijkheid, waardoor we er ons vooral op concentreren dat elke leerling meekomt met de middenmoot. Wat echter veel eerlijker zou

Hoogbegaafdheid kan een hinder zijn

zijn, is dat elke leerling de kans krijgt om zijn potentie volledig te benutten. Dit recht op talentontplooiing behoort elke leerling toe, ongeacht zijn leertempo of niveau. Wat is een mogelijke oplossing? Op het gymnasium verlangde ik al naar een aanmoedigende coach die me de weg kon wijzen, net zoals in de sportwereld. Waar getalenteerde bewegers namelijk aan alle kanten steun krijgen, laten we de ontwikkeling van getalenteerde denkers nu nog aan het toeval over. Ik had behoefte aan iemand met expertise aan mijn zijlijn om vragen aan te stellen en leestips van te krijgen. In Cambridge bestaat zo'n systeem: naast een mentor krijgt elke student hier ook een academische begeleider toegewezen. Deze unieke werkwijze verklaart deels het succesmodel van Cambridge en Oxford. Behalve in het hoger onderwijs, zie ik ook potentie voor zo'n coachingssysteem op middelbare scholen ter verrijking van gemotiveerde leerlingen die een stapje verder kunnen. Zo kunnen we vasthouden aan het ideaal van gelijkheid, maar tegelijkertijd ruimte creëren voor excellentie op ieder niveau.

SIMONE ERINGFELD VOLGT DE
MASTER EDUCATION, GLOBALISATION AND
INTERNATIONAL DEVELOPMENT
AAN CAMBRIDGE UNIVERSITY